

Strašení v Rookwardu

Darcy Coates

STRAŠENÍ V ROOKWARDU

THE HAUNTING OF ROOKWARD HOUSE

Copyright © Darcy Coates 2020

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2022

Cover © Sabina Chalupová, 2022

Illustrations © Nikola Smrčková, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2550-2 (pdf)

STRAŠENÍ V ROOKWARDU

DARCY COATES

KAPITOLA PRVNÍ

Duben 1965

Někde hluboko v domě zavržalo prkno staré dřevěné podlahy. Thomas ležel nehybně v posteli, ale doširoka otevřel oči. Věděl, že by neměl podléhat paranoii, ale v noci se to zdálo těžké, když větve škrábaly po šindelích jako křehké nehty a vítr lomcoval dveřmi, jako by se dožadoval vstoupit.

Po stropě ložnice klouzal zkreslený stín. Thomas ho sledoval, aniž by se o milimetr pohnul, a jeho pomalý dech a bušící srdce byly v disharmonii. Zpoceně dlaně ho svědily.

Louise se vedle něj zavrtěla. Unikl jí tichý hrdelní zvuk vyjadřující neklid a prameny pískově hnědých vlasů jí zakryly tvář. Thomase napadlo, jestli to také cítí – příkrov znepokojení, které padlo na dům téměř každou noc. Nutilo ho kontrolovat děti tucetkrát za hodinu, i když chůvička do pokoje přenášela jen pravidelné oddechování ze spánku.

Je to Amy. Znovu se vrátila.

Dlaně ho nesnesitelně svědily, takže se vymanil ze své nehybnosti a sevřel ruce v pěst. Prkno podlahy znovu zasténalo. Thomas se sám sebe snažil přesvědčit, že do domu

pouze vnika vítr, jenže nebylo snadné ignorovat tlumená varování. Louise stáhla obočí a sval u čelistního kloubu jí zacukal.

Thomas spustil nohy přes okraj postele. Skrz mraky se prodíraly pouze nepravidelně rozptýlené skvrny měsíčního světla, takže se místnost utápěla téměř ve tmě. Když špičkami nohou zapátral po dřevěné podlaze, částečně očekával, že ho sevrou prsty s nehty dlouhými jako škrábající větve stromů. A se stiskem jako ze železa, aby ho zatáhly pod postel.

Místo toho ucítil jen měkkou vlnu svých bačkor. Vklouzl do nich a tiše vydechl. Pantofle byly studené, ale brzy se zahřejí. Thomas vstal a pažemi si objal trup. Župan visel ve skříni po jeho levici, ale raději bude chvíli vzdorovat chladnému vzduchu, než aby čelil černotě uvnitř.

Příšery číhající pod postelí. Zlo uhnízděné v jeho skříni. Šlo o dětinské obavy, o kterých si myslel, že je překonal dávno předtím, než se setkal s Amy. Jenže nějak se jí podařilo přivést je zpět. Když ho teď děti prosily, aby se podíval pod jejich postele, než půjdou spát, musel k tomu sebrat odvahu.

Chuvička stála na stolku co nejbliž k jeho straně postele. Nepatrně zvýšil hlasitost a poslouchal tři páry pracujících plic. Několik měsíců před narozením jejich nejmladšího dítěte Louise navrhla, že monitor uloží do krabice a odnesou na půdu. Thomas ale trval na tom, aby zůstal v jejich pokoji, a pravidelně v něm měnil baterie. Tento kontakt s dětmi mu přinášel větší pocit bezpečí, i když je neviděl. A Louise si přestala stěžovat krátce poté, co poprvé uviděla Amy.

Thomas zamířil k oknu. I když Louise tvrdě spala, našlapoval opatrně, aby ji neprobudil. V rozích skla se svíjely tenké úponky mrazu, a když vydechl, z úst mu vyšel oblak páry. Mhouřil oči a díval se do zahrady, kde se snažil mezi těžkými stíny zaznamenat známky pohybu.

Přisahal by, že Louise ráno zasadila do rohu kameny ohraničené zahrady fialovou rostlinku. Zahlédl, jak v kleče hloubila díru ve své svatyni a zplihlá krempa slamáku nebyla dost široká, aby zakryla její úsměv. A přesto na místě, kde ji viděl pracovat, teď rozeznával jen hlínu.

Možná pro květinu našla lepší místo.

Dělalo mu to starosti. Zvedl palec k puse. Už si nikdy nebude muset stříhat nehty, kvůli svému nutkavému zlovyku je má až příliš krátké.

Svoji pozornost přesunul ze zahrady k okraji lesa. Tmavá a osvětlená místa nebyla jasně ohraničená, naopak se propojila v divokou, hysterickou změť, ve které vítr lomcoval větvemi, takže Thomas vnímal jen mísící se skvrny a tečky. Bylo by šílenství hledat v nich známky pohybu, i kdyby se o to snažil celé hodiny.

Zvuky plynulého dýchání, které vycházely z chůvičky, přerušilo zastřené, škytavé zalapání. Thomas zvedl modrý přístroj a kolečkem zvýšil hlasitost na maximum. Čekal, zíral na reproduktor a zadržoval dech. Uplynul tichý okamžik a pak šeptem promluvil ženský hlas. Tak jemně a zlehka, že slova zněla jako výdech. „Tiše, zlatíčko.“

Thomasovo srdce se změnilo v kus olova. Upustil chůvičku, a jakmile jednosměrný vysílač dopadl hlučně na podlahu, Louisina zachmuřená tvář se ještě víc zamračila. Neprobudila se. Thomas se na ni snažil zavolat, ale ústa měl vyprahle suchá. Uvědomoval si, že se mu znovu rozbušilo srdce, jenže bolestivě pulzovalo a naráželo mu do žeber. Do krku mu stoupla žluč.

Přinutil nohy k chůzi, minul šatní skříň s jejími útroby černými jako uhlí i postel s neviditelnými, sápadícíma se rukama. Štouchl Louise do ramene, ale nečekal, až se pohne. Když otevíral dveře ložnice, zavržaly. Dlaní praštil do vypínače vedle dveří, takže chodbu zalilo světlo, které ho mělo uklidnit, jenže ten pocit se nedostavil.

Záře vycházející z jediné žárovky visící nad jeho hlavou nedosahovala příliš daleko. Jak konec chodby po jeho levé ruce, tak točité schodiště po pravici se dál utápěly ve tmě. Přesto vznikla malá oáza, jež mu dodala odvalu rychle přejít k místnosti vedle ložnice.

Dveře byly pootevřené. Věděl jistě, že je za sebou zavřel, když děti uspal. Třesoucími se prsty zatlačil na dřevo, aby dveře otevřel víc. Uvnitř pokoje vládla téměř naprostá tma. Stále byl oslepený září z chodby, ale světlo žárovky nedosahovalo až do dětského pokoje. Dotkl se stěny za dveřmi, aby nahmatal vypínač. Stiskl ho přinejmenším už stokrát, ale v noci ho snad nikdy nedokázal najít.

„Thomasi?“ Podlaha za jeho zády zavržala, když se k němu blížila Louise. Hlas měla zastřený spánkem. „Jsi v pořádku?“

Našel vypínač. Světlo zalilo dvě postele a dětskou postýlku, truhlu s hračkami, dřevěné vláčky, obrázky nalepené na stěnách a poličku plnou pestrobarevných knížek. Thomas si uvědomil, že zadržoval dech, takže rychle nasál vzduch do plic.

„Thomasi?“ Louise se zastavila těsně za ním. Nedotkla se jeho ramena, jak to dělávala, přesto ho její přítomnost uklidňovala. „Co se děje?“

„Slyšel jsem něco z chůvičky.“ Vešel do pokoje. Dan, jejich nejstarší syn, se převrátil na druhý bok, ale neprobudil sebe ani ostatní. Becca ležela klidně a Georgie, zachumlaný v postýlce, dál spal.

Sebral sílu a shýbl se, aby se podíval pod postele. Bylo pod nimi prázdko, samozřejmě, tak jako vždy.

Thomas zíral na chůvičku, umístěnou na okraji postýlky, a pak přešel k šatní skříni. Trhnutím otevřel dveře a pohledem přelétl přes barvami potřísněné oblečení, příkrývky a malinkaté obleky a šaty vyhrazené na neděli. Žádné monstrum mezi nimi nečíhalo.

„Thomasi, zase je probudíš.“ Louise se opřela o záru-
beň a rozcuchané lokny jí padaly přes obličej. Když se
poškrábala ze strany na nose, přítmí jí zvýraznilo vrásku
mezi obočím.

„Tentokrát to nebyl sen.“ Thomas zavřel skříň. Očima
těkal po místnosti, ale už se neměl kam podívat. Od té
doby, co sem nastěhoval všechny tři postele, se pokojem
sotva dalo projít. „Já... *myslel jsem si...*“

Louise stáhla ústa do neveselého úsměvu. Tmavé kruhy
kolem zapadlých očí svědčily o tom, že jí přetrhl spánek.
Thomas vydal rezignovaný zvuk.

„Omlouvám se. Jsem nervózní...“

„Thomasi.“

„A vím, že to není fér k tobě ani k dětem...“

„Thomasi.“ Došla k němu, počkala, až ji vezme za ruku,
a pak pokračovala: „Omluvit se můžeš zítra. Právě teď chci
jen spát. A stejně tak i děti. Ona tady není.“

Naposledy očima zkontroloval místnost a pohled na
zvedající se hrudníčky dětí ho uklidnil. Pak v jejich poko-
jku zhasl. „Máš pravdu.“

Když procházeli chodbou, stále se drželi za ruce. Louise
vešla do ložnice a zhroutila se zpět do postele, zatímco Tho-
mas se zdržel, aby na chodbě zhasl. Jakmile ho obklopila
tma, ucítil v hrudníku záchvěv známého pocitu úzkosti.

Louise přes sebe už přehodila přikrývku a Thomas za-
mířil k posteli, aby se k Louise přidal. Na prahu místnosti
se ale zastavil a zíral do tmy, jež halila schodiště. Bylo
prázdné, ale přísahal by, že na zlomek vteřiny zahlédl zá-
blesk páru očí.

KAPITOLA DRUHÁ

Duben 2015

„Osm fotek nějaké skály.“ Guy zvedl štůsek snímků, aby je matka viděla. „Není na nich uvedené žádné místo nebo datum. Takže vyhodit?“

„Ach...“ Heather si postrčila brýle po nose. „Pro někoho jsou možná důležité. Radši bychom je měli nechat.“

Paprsky pozdně odpoledního slunce proudily okny do podkroví a vyhřívaly prostor na teplotu o několik stupňů vyšší, než bylo Guyovi a jeho matce příjemné. Guy se hrbil nad obsahem lepenkové krabice, rozházeným na zaprášené dřevěné podlaze před ním. Prsty bubnoval na okraje fotek. „Mami, jsme poslední z naší rodiny. Jestli nemají význam pro tebe, nikdo jiný je chtít nebude.“

„Asi máš pravdu. Jenže je taková škoda vyhazovat fotografie, které nejsou nijak poničené...“

Guy zvedl obočí.

Heather si odkašlala. „Nedáme je do krabice ,možná na vyhození‘?“

Guy si povzdechl. Prošel kolem téměř prázdné bedny označené „k vyhození“ a fotky položil navrch přetékají

krabice nadepsané „možná na vyhození“. Když matka tvrdila, že podkroví není nutné vyklízet, předpokládal, že jen zapomněla, jak je půda přecpaná. Jenže se už dvě hodiny přehrabávají v naklánějících se stozích papírů, dávno zapomenutých suvenýrech a neopravitelně zničeném nábytku, který „jen potřebuje nový nátěr“, takže začínal mít podezření, že si matka tajně libuje v hromadění věcí.

Měl to být způsob, jak se jí odvděčím. Guy se vrátil ke krabici a pustil se do třídění třicet let starých daňových dokladů. *Jenom všechno přesouvám z jedné strany půdy na druhou. Nijak jí to nepomůže.*

„Tohle je roztomilé! Pamatuješ?“ Heather se napřímila a zavrtila směrem ke Guyovi plyšovým lvem. „Jak že jsi mu říkal?“

Guy se musel zasmát. „Tygr. Nepatřil jsem mezi kreativní ani inteligentní děti.“

„Mně to připadalo rozkošné.“ Heather se rozzářila a poplácala lva po jeho ošoupané hřívě. „Nechceš si ho dát do pokoje? Působí tak stroze a prázdně. Možná by sis tam mohl nastěhovat část svého starého nábytku.“

Guy v žaludku ucítil známé bodnutí neúspěchu, ale úsměv mu nezmizel z tváře. „Díky, ale mně se to líbí tak, jak to je.“

„Ach, dobře, pokud jsi si jistý... Tygr a jeho kamarádi tady nahoře budou čekat, kdybys je snad někdy potřeboval.“ Heather vrátila plyšové zvířátko do krabice a znovu ji zavřela.

Guy se díval, jak přechází ke komínku složených, ručně pletených svetrů. Počkal, až se k němu otočí zády, a teprve pak mu úsměv zmizel ze rtů.

Nezasloužila si vidět ho nespokojeného. Poté, co se stalo Savannah, zůstala jedinou osobou po jeho boku. Nechala ho, aby se nastěhoval zpět do jejího domu, krmila ho, šatila a milovala ho tak, jak dokáže jen matka. Šlo

o takový typ dluhu, o kterém si myslel, že ho nikdy nebude schopný splatit. A každý týden narůstal. Heatherina penze nebyla nastavená tak, aby uživila dva lidi, a zvětšující se hromádka odmítnutých Guyových žádostí o práci složenky nezaplatí.

Hrdlem mu stoupal palčivý hněv, ale spolkl ho a zatlačil zpátky do hrudníku, kde ho držel zamčený v prostoru maličkém jako žalud. Do téhle šlamastyky ho dostal právě vztek a nebylo by dobré ho ventilovat.

Pod účty byl zastrčený velký, těžký svazek papírů, který Guy vylovil. Očekával daňové přiznání, případně výroční zprávu, takže na zaprášenou úvodní stránku pohlédl jen zběžně. Uviděl logo právnické firmy, jméno matky a velkým tučným písmem uvedenou adresu: Greenhaven Street 189, Faulconbridge.

„Mami?“ Otočil na druhou stránku. „Víš, co to je?“

Heather právě rozložila pomačkaný svetr kaštanové barvy s růžovým srdcem na straně, takže Guyovi věnovala jen letmý pohled a vrátila se k obdivování té zrudlosti. „Nevím, zlato. O papíry se staral tvůj otec.“

Guy pokračoval nevěřícně ve čtení a postupně se v něm rozhořela jiskřička naděje. „Mami, tohle jsou právní listiny k nějakému domu. Na tvoje jméno.“

„Ach, tak to se zřejmě týkájí tohoto domu.“ Heather svetr složila a ukryla ho hlouběji do krabice. „Guyi, tady jsem našla hezký modrý svetr. Zvýraznil by ti oči.“

Guy si olízl suché rty. Na papírech v jeho ruce byla zapsaná adresa místa vzdáleného několik hodin. „Netýkájí se tohoto domu. Jde o dům někde ve Faulconbridge. Na tebe byl převedený v roce 1985. Tehdy jsi byla ještě mladá...“

„Aha!“ Heather se rozzářily oči poznáním a svěřila ruce s modrým svetrem. „Ten rok zemřel můj otec. Všechno mi odkázal. Ano, myslím, že si teď na nějaký dům vzpomínám...“

„To si děláš srandu.“ Guy se snažil netřeštit na matku oči. „Většinu svého dospělého života vlastníš dům... a zapomněla jsi na to?“

Matka ze svetru sebrala nitku. „No... když můj otec zemřel, stále jsme žili v jeho domě a žádný další jsme opravdu nepotřebovali. Tenkrát jsem byla hodně mladá, pořád probíhaly nějaké pohřby a měnily se účty a já se tehdy snažila pomáhat matce překonat její smutek. Myslím, že jsem měla v plánu konečně s tím domem něco udělat, ale...“ Zasmála se. „Ano, zapomněla jsem.“

Guyovi se sevřelo hrdlo. Otáčel stránky a současně se pokoušel mluvit. „Mami, víš, co to znamená? Vlastníme pozemek. Tady se píše o téměř dvou akrech půdy, na kterých stojí i dům. To bude mít cenu.“

„Skutečně si to myslíš?“ Matka zamrkala za silnými čóčkami brýlí. „Teď už bude ten dům trochu starý, nemám pravdu?“

Guy se postavil, objal Heather kolem ramen a pevně ji stiskl. „Vsadím se, že hodnotný bude už jen samotný pozemek. A pokud je možné zachránit i dům...“

„To je ale milé překvapení!“ Heather poklepala Guye po rameni jednou rukou, protože ve druhé držela modrý svetr. „Víš ty co? Ten by ti vážně slušel.“

„Tím jsem si jistý.“ Guy se rozesmál a pustil matku, aby si mohl rukou projet vlasy. „Ale ten dům. To by mohlo znamenat... mohli bychom...“

Heather se na něj rozzářeně podívala. „Ráda vidím, že jsi z něčeho tak nadšený. Od té doby, co Sav... co ses nastěhoval, jsi psychicky na dně. Když tě to potěší, tak si ten dům nech.“

Guy nevěřicně zavrtěl hlavou. *Ona vážně nechápe, co by to pro ně mohlo znamenat. Peníze na splacení jejího domu. Nebo... Vzrušením mu na pažích naskočila husí kůže. Možná bychom se dokonce mohli přestěhovat do jiného města. Kde mě*

nikdo nezná. A kde bych mohl dostat práci. Oba bychom znovu mohli dát svému životu správný směr.

„Chci se tam podívat.“ Guy přejel palcem po adrese na úvodní stránce. „Výrazím, jakmile tady skončíme.“

„Ano, řekla bych, že jsme hotoví.“ Heather potěšeně kývla směrem k hromadám neidentifikovatelného harampádí. „Tak jsme se tím prokousali a našli jsme pár věcí, které je třeba dát pryč, ale celkově je všechno uklizené.“

„Když to říkáš, mami.“ Kdyby na něj šeptem nepromlouval opuštěný majetek, možná by byl v pokušení protestovat. Zvedl krabici s nápisem „možná na vyhození“, podepřel si ji bokem a chystal se ji odnést do popelnice.

„Nevyhazuj to! Myslím, že bych si to nakonec přeci jen raději nechala.“

Guy si povzdechl. Heather si propletla prsty a věnovala mu úsměv plný naděje, který Guy tentokrát opětoval.

Je to její půda. Pokud je s tím takhle spokojená... „Jistě. Kam chceš, abych to položil?“

„Za tu figurínu, zlato. A teď už jdi, ať máš taky na chvíli ode mě pokoj. K večeri ti uvařím tvoje oblíbené těstoviny.“

„Mám tě rád, mami.“ Když ji míjel, dal jí pusku na tvář, zbavil se krabice a zamířil ke dveřím z půdy.

Tolik neklidných nocí jsem snil o novém začátku. A celou tu dobu se skrýval dvacet metrů od místa, kde jsem spal. Guy si přitiskl papíry na hrudník. Sešel po schodech a z háčku u dveří sundal klíčky od svého auta. *Tó snad není ani pravda!*

KAPITOLA TŘETÍ

Kde je příjezdová cesta?

Guy zvedl pohled od papírů na místě spolujezdce a rozhlédl se po odlehlých lesích podél dlouhé venkovské silnice. Poslední příjezdovou cestu minul téměř před pěti minutami. Nadskakoval po výmolech a holé větve odíraly boky jeho dodávky. Začínala na něj doléhat paranoia a Guy se sám sebe ptal, jestli dům skutečně existuje. Nikdo, koho znal, ho neviděl. Modlil se, aby majetek natolik nezpustl, že ho pohltil les, nebo aby vláda nenechala dům zbourat z důvodu ohrožení zdraví.

Z tlumených barev lesa v zelených a hnědých odstínech vystupoval matný kov. Když se k němu Guy blížil, zpomalil a předklonil se na sedadle. Podle tvaru soudil, že se dříve jednalo o bránu z tepaného železa. Zrezivělá konstrukce byla o něco vyšší než stojící člověk, ale roky se k ní nezachovaly laskavě. Jedna strana brány se vylomila z pantů a visela šikmo, podepřená pouze sukovitou větví a řetězy připoutaná ke druhé pülce.

Guy vyskočil z dodávky a nechal dveře otevřené. Aby se k bráně dostal, musel se prodírat ostružiním a vinnou révou, které se mu zachytávaly za boty. V místech, kde

konstrukci rozežral rez, se odlupovaly tlusté šupiny. Po obou stranách do lesa zabíhal rozpadající se kamenný plot. Guy odtrhal z desky na bráně vinnou révu a přečetl nápis: *Rookward, 189.*

Koruny stromů byly příliš staré a husté, než aby propustily dostatek světla. Guy se v chladném větru zachvěl. Snažil se podívat za bránu, ale pokud tam stál dům, listí ho dokonale zakrylo.

Jestli nám to tady vážně patří, nemůžu se dostat do problémů, když tu bránu zničím, je to tak? Ruku položil na kamenný plot a botou se opřel o svislou půlku brány. Když zatlačil, kov zaskřípal. Po dvou dobře mířených kopech se kov prohnul, po třetím zásahu se vylomily šrouby a konstrukce hlučně dopadla na zem.

Guy stále dokázal rozpoznat zbytek cesty, která vedla mezi stromy lesa a vysokým plevelem. Zhodnotil svoji dodávku. *Je to drsná holka. Ona to zvládne!*

Guy skočil za volant, otočil dodávku čelem k bráně a pomaličku se rozjel. Kola se bořila do hlíny a pak najel na zborcenou bránu. Drcený kov vydal bolestný výkřik. Guy seděl na okraji sedadla a střídavě tiskl tvář na přední sklo a okénko na straně řidiče, aby viděl, jak postupuje. Kov se pod dodávkou třásl, takže se chvěla i réva a tráva okolo. Pak auto sjelo z hrany brány a dopadlo zpátky na pevnou zem.

„Hodná holka.“ Guy se zasmál a několikrát poklepal na palubní desku. Přidal plyn a dodávka si začala razit cestu po dávno zapomenuté stezce.

Vnitřek auta naplnily šustivé a skřípavé zvuky, jak kola drtila rostliny a větve stromů drhly po místech již dříve poškrábaného laku. Cestu několikrát zablokoval mladý stromek. Guy ty větší pomalinku objel, menší pokácel s pomocí svého multifunkčního nože. Jak postupoval dál do lesa, jako by spojení s vnějším světem sláblo. Z korun

stromů se nesly zvuky ptáků a sem tam nějaké menší zvíře přeběhlo před dodávkou nebo rozvlnilo porost podél cesty.

Jel dlouho a bolestně pomalu. Guy se navzdory puštěné klimatizaci začal potit. Předem si koupil láhev vody, ale žádné jídlo. Půda se začala svažovat a nervózní obavy, že se jeho zatvrzelá dodávka nakonec zasekne, na něj doléhaly stále silněji.

Proč by někdo stavěl dům tak daleko od města? Guy zamžoural do skvrn světla, kterému se podařilo prodrat hustým porostem nad jeho hlavou. *Máma dům zdědila asi před dvaceti lety, takže musí být ještě starší... Byla to farma? Nebo možná prázdninový dům na břehu řeky?*

Vzdálenost od města by ztížila prodej, pokud ovšem místo nebude svou polohou atraktivní pro lidi z města, kteří mají zájem o prázdninový dům. Guy si ale začínal dělat starosti, protože jestli dům stojí v blízkosti řeky, okolní krajina se mohla během doby, kdy byl opuštěný, dramaticky změnit. Řeky ukrajují půdu, ukládají písek na místa, kterými jednou protékaly, a během desetiletí mění svoje koryto. Je dokonce možné, že dům se během nějaké povodně či bouře zborčil. Pozemek by měl určitou hodnotu i bez domu, ale zdaleka ne tak vysokou.

Cesta se stočila a Guy se rukou zapřel o dveře, aby udržel rovnováhu, když dodávka najela na výmol, který neviděl. Jel už mnohem déle, než původně čekal. Stále víc se obával, že možná minul dům někde v lese, ale pak si všiml mezery mezi stromy před sebou.

Sešlápl plyn, aby volným prostorem projel. Dodávka se valila po relativně rovném terénu a nakonec se zastavila. Z vysoké trávy vylétla mračna drobného hmyzu, který vyrušilo auto.

Před Guyem stál Rookward. Spadla z něj tíživá úzkost a zhluboka se nadechl.

Dům byl nádherný. Dvě podlaží vystavěná z kamene odolala ničivým účinkům času, takže dům na první pohled vypadal téměř nedotčeně. Po zdech se vinula hustá, tmavě zelená réva, která zcela pokrývala většinu přízemí a sahala až k oknům v prvním patře. Réva dům těsně obepínala, ale Guy nezaznamenal žádné známky zborcení nebo zdemolování.

Dům působil vznešeně a důstojně, bez ohledu na vinnou révu a barevné skvrny způsobené věkem. Guy odhadoval, že je v něm minimálně dvacet místností, a předpokládal, že stavba musela být nákladná. Okna v prvním patře byla vysoká, ale úzká a střecha z tmavé břidlice vypadala téměř nepoškozeně. Z domu čísla temná, tajemná osobnost, díky níž Guyovi připadaly domy z předměstí, kde žil, nevýrazné.

Na mohutném dubu před domem byly patrné známky odcházení způsobené stářím stromu. Listí ubývalo a hluboce zvrásněná kůra do sebe vstřebala ponurý odstín šedé barvy. Z kolosu visela houpačka. Smyčky provazu se zarávaly do větve a v místech, kde strom pevně stahovaly, se vytvořily zářezy. Šnůra byla roztřepená a vybledlé dřevěné sedátko se pohupovalo ve větru. Dokonce i uvnitř dodávky Guy slyšel dlouhé vrzání, jak se ztuhlé smyčky ohýbaly.

Bubnoval prsty na volant a kousal se do rtu. Pak vystoupil, aby se na dům podíval zblízka. Brodil se po stehna vysokou trávou a zpod jeho těžkých bot vylétal s tichým bzučením hmyz. Mezi listy révy bylo vidět několik oken v patře, jejichž tmavé tabule skla slibovaly, že se za nimi skrývá nespočet tajemství.

Obešel dům širokým obloukem. Réva se po kamenech pnula stejně jako v přední části, ale kamenné zdi působily masivně. Na střeše, kde se odlomilo několik tašek, zelo pár černých skvrn, ale žádná díra nebyla příliš velká.

Prstem na noze mu projela ostrá bolest. Odskočil, tiše zaklel a pak si uvědomil, že šlápl na kámen zapuštěný do

hlíny. Odhrnul trávu a našel kameny ohraničenou zahradu. Guy zvedl obočí. Mezi plevelem bylo zamotaných několik rostlin, které očividně patřily k původní výsadbě. *Jsou houževnaté, když se tolik let rozmnožují.*

Guy zamířil k zadním dveřím domu. Pod dusivou révou viděl dva odstíny dřeva. Přál si, aby ho napadlo vzít si s sebou rukavice. Popadl výhony révy a táhl. Byly odolné, ale několik shluků jeho tlaku neodolalo. Guy nepolevil, dokud neodkryl polovinu dveří. Kdysi byly možná natřené hezkým odstínem modré, o který je ale připravily věk a špína. Mosazná klika se ve slabém světle leskla.

Aby zůstaly dveře zavřené, někdo přes ně přibil silné, nevzhledné dřevěné desky, vyrobené z levného materiálu, které zde byly evidentně celá desetiletí. Guy za ně zkusmo zatáhl. Doufal, že jsou natolik shnilé, aby povolily, ale držely pevně.

Odstoupil ode dveří a pokračoval v obchůzce. Jeho pohled upoutala tmavší skvrna mezi listy révy. Přiblížil se k ní a zjistil, že se jedná o díru ve zdi. Réva rostla přes ni a prodrala se i volným prostorem. Guyovi chvíli trvalo, než pochopil, že se dívá na rozbité okno. Zeleň obalila dřevěný rám, ale když se podíval důkladně, objevil několik úlomků skla trčících mezi listy.

Bylo by příliš, kdyby doufal, že dům zůstal absolutně netknutý. Guy se k otvoru přiblížil tak blízko, jak mu to rostliny dovolily. Předklonil se, aby nahlédl dovnitř.

V rohu místnosti stála shrbená postava. Guy odskočil, zalapal po dechu a přitiskl si ruku na srdce, když se silueta sama odmaskovala. Vyděsil ho kabát pověšený na dveřích. Rozpadal se, cáry látky visely skoro až k zemi a barva pod silnou vrstvou prachu zmatněla. Gue napadlo, že kdysi zřejmě patřil osobě, která žila v domě. Někomu, kdo snad Rookward miloval.

Guy se naklonil, aby si prohlédl zbytek prostoru. Jednalo se o jakýsi obývací pokoj. U zadní stěny stála pohovka. Tkanina s modrým potiskem na kostře ztrouchnivěla, polštáře se rozpadly a jejich výplně se vysypaly. Do místnosti se otevřeným oknem dostala voda, která vyboullila dřevěnou podlahu v polovině místnosti. Z rohů se po tapetách šířila tmavá plíseň a z pokoje vycházel odporný zápach. Guy si rukou zakryl ústa a nos.

Do místnosti si našlo cestu pár malých zvířat – myši, ptáci a zřejmě ještěrky – a uhynula tam. Jejich kosti a zbytky matné srsti byly přilepené k podlaze.

Guy si přál, aby mohl vidět dál do domu, jenže oboje dveře v pokoji byly zavřené. Uvažoval, že dovnitř vlez oknem, ale nakonec impulzu odolal. Nebylo by snadné dostat se přes střepy zaseknuté v rámu. Kromě toho slunce už brzy zapadne. Pokud chce prozkoumat dům, vrátí se jindy a přiveze si vhodné nářadí, aby otevřel dveře. Ale věděl, že nedokáže čekat dlouho. Nutkání prozkoumat místnosti ho pronásledovalo stejně, jako kdyby ho na těle svědilo místo, kam si nedosáhne.

Odstoupil od okna a ve své obhlídce pokračoval za roh. Na dům se z boku zřítíl strom. Soudě podle vyběleného, suchého dřeva k tomu došlo přinejmenším před deseti lety. Aby se dostal k přední části domu, musel přelézt přes přeražený kmen. Zeď vypadala zachovale, i když kameny byly na několika místech odštípnuté. Guy odhadoval, že strom zasáhl dům, jen když padal.

Táhle je pozoruhodné. Rukou přejížděl po révě, která se pnula kolem rohu stavby. Je to tady dlouho opuštěné. Déle než dvacet let, kdy dům patří mámě. Přesto je v dobrém stavu. Žádné graffiti, žádné známky vandalismu nebo přítomnosti squatterů. Některé části budou vyžadovat opravu, jako například vodou zničené podlahy, ale dům nebude nutné zbourat. A až se odstraní nábytek, bude možné tady zase bydlet.

Když se do toho pustím, budu schopný ty nejhorší škody opravit během několika týdnů. Nemělo by být těžké najít kupce.

Guy narazil na verandu před domem. Celou ji zakrývala réva, křižující prostor jako ohromná, živá pavučina. Když nahlédl dovnitř, uviděl stejná prkna, jakými byly pobité zadní dveře. Než aby se pokoušel dostat dovnitř násilím, poodstoupil do zarostlé zahrady, aby mohl dům obdivovat.

Je ohromný. Dvacet, možná pětadvacet pokojů. Samozřejmě bez elektřiny a pravděpodobně i bez rozvodu vody, plynu a tak dále. Ale je to dobrý dům, který až se trochu uklidí, bude mít cenu.

Guyův pohled upoutal pohyb za jedním z horních oken. Réva zakrývala rám, ale sklo zůstalo volné. Přisahal by, že zahlédl nějakou ženu, která se odvrátila od okna, aby se stáhla do přítmí. Zamrkal a postava zmizela.

To určitě nebyl žádný člověk. Právě obešel celý dům. Rozbité okno představuje jedinou možnost, jak se dostat dovnitř, a vrstvu prachu na vyboulených palubkách v obývacím pokoji nikdo a nic nenarušilo už hodně dlouhou dobu. Jistě šlo jen o hru stínů za sklem.

Guy ještě hodnou chvíli nespouštěl z okna pohled. Když konečně odvrátil oči, zachvěl se. Slunce zapadlo, takže se ochladilo. Jestli se chce dostat na hlavní silnici před setměním, musí se vydat na náročnou cestu po zarostlé stezce.

Nasedl do dodávky a vsunul klíček do zapalování. Poprvé od Savanniny nehody měl nějaký cíl. Rookward by bylo možné prodat v současném stavu, ale hodilo by víc, kdyby odstranil révu a provedl základní opravy. Guy neměl žádný výuční list, ale byl šikovný a dřina mu nevadila. Práce na domě by byla možností, jak alespoň částečně splatit mámě její laskavost. A zabavila by ho přinejmenším na týden nebo dva, zatímco dál budou chodit odmítavé odpovědi na jeho žádosti o zaměstnání.

Guy nasměroval dodávku k domovu. Když vyjel z mýtiny a pohltil ho les, ve zpětném zrcátku věnoval domu pohled na rozloučenou.

Je zvláštní, že se ta réva pne po domě, ale neroste na zahradě nebo v lese. Guyovi hlavou bleskla myšlenka, nad jejíž absurditou se musel usmát. *Skoro jako by ji vyživoval samotný dům.*